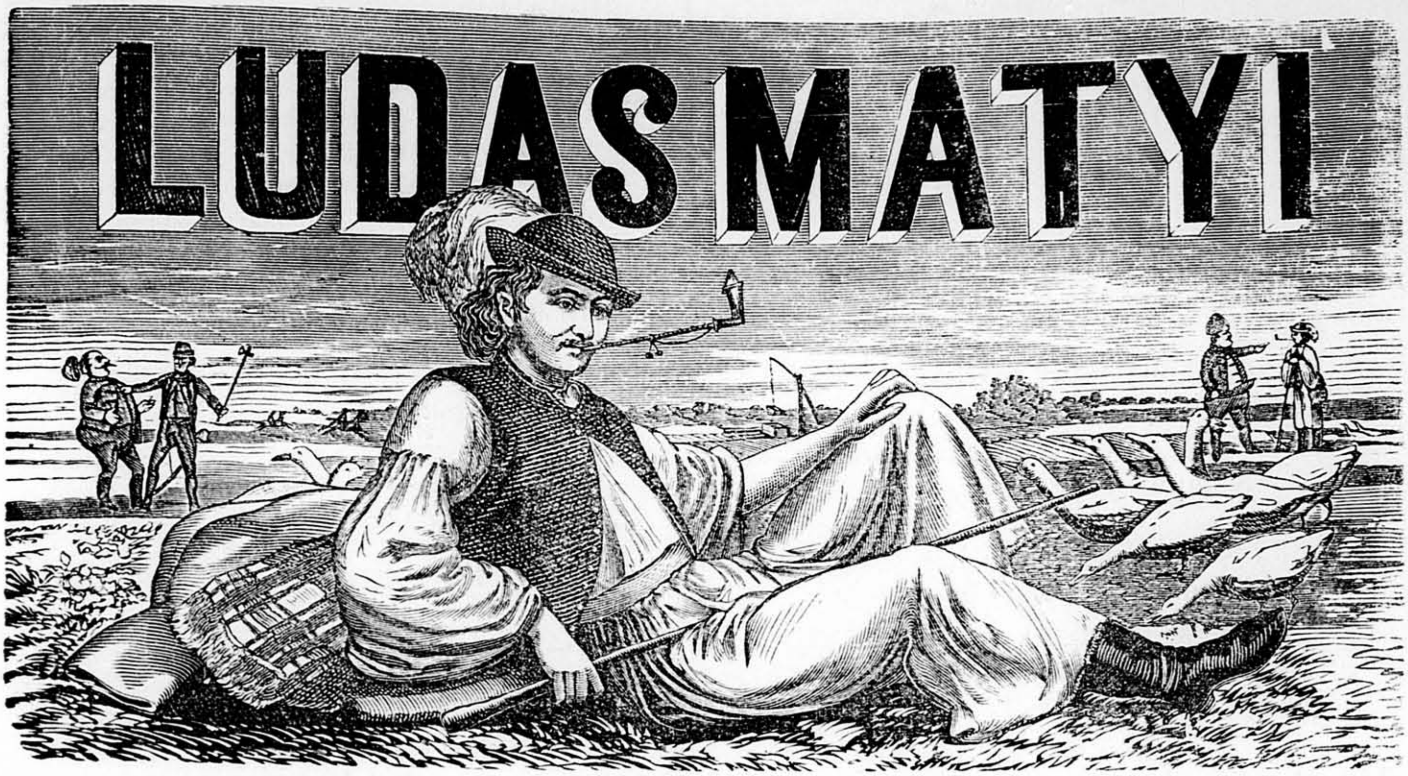

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a Kiadóhivatalba Lipót-utca 45. sz. alá küldendő.	Budapest, jun. 22. 1873. 25-ik szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.	Szerkesztői iroda: Lipót-utca 45. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Előfizetési felhivás.

Tisztelt publikum! Ludas Matyit a bécsi „Krach" sem ingathatta meg.

Hitele rendületlenül áll most is mint a Sion-hegye.

A helyett tehát hogy:

r o p p r o p p...

azt modjuk hogy:

h o p p h o p p!

És miután

Január—juniusi f é l éves, és ápril—juniusi n e g y e d éves prenumeránsainknak előfizetése e hó végével lejár, tisztelettel kérjük pártolóinkat, hogy ujbóli megrendeléseiket sziveskedjenek idejekorán megtenni.

Ludas Matyi előfizetési ára.

negyedévre . . . . . 1 frt. 50. kr.
felévre . . . . 3 frt. — „
egész évre . . . . . 6 frt. — „

Minden **öt** előfizetőt gyüjtőnek tisztelet példányal kedveskedünk.

Az előfizetési pénzek postai utalványon küldendők a **kiadó-hivatalba.**

Buda-Pest Lipót-utca 45. szám alá.

A rozsda.

A vén „N a p l ó" szemüvegét
Feltette a szemére,
S papirra a következő
Vezércikket tevé le:

„Szomoru hirt mondunk: rozsda
Emészti jó vetésünk;
Hogy ez nem a kormány bűne,
Kimondani nem késünk.

A magyar kormány jó magot
Vet minden nyomon, lépten,
És pedig a pragmatica
Sanctio értelmében.

A hiven gondozott vetést
Hogy megmará a rozsda:
Bizonyosan e l l e n z é k i
I d ő j á r á s okozta...

Rábeszélés, vesztegetés
Itten minden hiában,
E bajtól sohsem lehetünk
K i r á l y i biztosságban.

De kidoboljuk: az adót
Mielőbb kell hozni bé:
Adjátok Kerkápolyinak
Ami Kerkápolyié."

Igy vezércikkez a Napló,
Pedig mi tudjuk régen;
A r o z s d a nem okozhat kárt
A kormány vetésében.

Beleüthet jó buzába,
Beleüthet a rozsba: —
Hanem ugyan a k o n k o l y b a
Mikép ütne a rozsda.?

Hasli Múzes thodomángyus, phulithikális és kültüi levele.

Khedves Motyi!

Veszek a phulithikális ojsági lopokat, és ulvasuk, hodj: a Deók Ferencz van igen nadjon odj, mint edj a bonkháruk khüzül, azun külünbséggel, hodj mig ezek a bogyellárisban, amaz az egeszségében bukta meg. Sajnálnak még baluldali ójsági lopok is az üreg oraságut, és khivánnyák neki szerencsés tülgyúgyulását. Meg vallok, hodj mogom is uhajtanám ü nekhi még edj és nehánj évi esztendűket, már csok azért is, hodj asztat, a mit a hatvanhetes khieggyezéssel a szegén madjar nemzet számára sütütte és füzte, ne csak mi, hanem ü is egyen meg. Én tehát nem imádkhuzuk az üreg órért, mint a C s u d a b u g á r, hugy khünnyebittse meg ü neki az isthen ágyaszalmájáiát, de khivánum:

Hodj ha meg hal az üreg ór,
Phulszki legjen a phárt feje,
Bizonjos ukuknál fogva
Nekhi van utt elsü helye.

Mert hul a phulithikában
Khapja a khurmángy-phárt urrot,
Méltbán fü az, khit urmánnyol
A thermészet is khituldutt.

Szász Khárul is hejben hagy eszt, —
Mivel e szúra hodj: k u r m á n y
Igen szhipen rimeli ez:
— Alkhalmi versekben — u r m á n y.

Hallok, hodj a moszkha chár is fülrándulta Bicsbe, hodj a világkhiállitás forcshaságait megbámoljon, s uda csak nyulcszáz rendürrel khisérthetett fül magát. Ju, hodj ez a lengyelsajthulúhad elnem maratta; mert hisz ha nem van ü Bécsbe, akkur a furcshák furcshája a c h á r i f h l é l e m l e m — mely még edj világtárlatun sem vult addig láthatú — ulyan szép khiállitásban. Khőlönben — odj mellesleg szulva, — asztat mondok, hodj nem sukat érhetthe a szurkulú oraságnak az a nyulcszáz legin, mert Kóbi fijomkhént: (a mi madjarol igen phumphás thinumságukban irja,)

Lándzsa, szorony erdő
Megvédi a testet;
De nem a lelket, mely
Átok alatt tesped.

Becsúszik a szivbe
— Bár akárki óvja,
A lelkiismeret
Furdaló kigyója.

Minek hát, miért hát
Az a sok, sok rendőr,
Ha a s z i v n y u g a l m a
Körében fölrendül . .?

Ha ez emlékezet
E nagy művész-rajzba
Muravievv képét
Szüntelenül adja . .?

Asztat is olvasok edj némely lapukbul: hodj thümérdek várusi bizuttság kheres meg mustan Kherkhapuli oraságut, erüsen zürgetik nálo edj khis khülcsün phénzbeli segedelemért; de ü nogy méltúságo cselekeszi odj, mint az üreg Éliás szuktha szumbatun a buttyával, hodj khi se nem nyit az ajtút, hanem cshok unnan belürül khibeszéli hodj: áj, váj! igen fháj van nekhem az én hasájam, nem athatom ma semmit.

Mikhor vultak khurtes idük,
Nem vult betheg K h e r k h a p u l i!
Mindenphelül nyitva a vulták
Vendég-váru nogy khapúi.

S mint a pulyva, ógy hullutt a
Therebélyes ezres bankhú,
Hurthák: M o d o s, és T h o v o s z i,
Büze generalis J a n k h ú.

Jú vulna must a hijába
Elszúrt phinznek hasuntele,
A khüzünség nogy phénzbaján
Lehetne segitni vele.

S nem gyütürne Kherkhapulit
Vaczukjában a nyavalja,
Akkur, mikur madjar nyelven
Szulván: nekhi khutya baja.

Hasli Muzes m. k.
mindenpféle thodomángyus, phulithikális kültüi levelek iroja, és madjar izraelitó notorál puét.

Pécsi bombák.

Hogy a bécsi krach után Pécsen is krachnak kellett bekövetkezni, ezt már még őseink megjósolták. E közmondás nem azt igazolja-e?

A németnek Bécs; a magyarnak Pécs.

Általános a hiedelem Pécsen, hogy ha a magas kormány oly öszveget bocsátana Pécsnek rendelkezésére most, mennyi Irányi megbuktatására a választások alatt Csacsinovits ur mellett forgalomba hozatott, ugy a pécsi krachon segitve lenne.

A jó pécsiek, kik a közösügyek 6-ik évében képviselőnek választák vala a mameluk Csacsinovitsot, napjainkban következő siralmas jeremiádokat hallatnak vala:

Óh Kerkápolyi! te országunk kinstárának nagyfejü cerberusa, légy tekintettel a pénzszükségre, mely talán nehezebben nyom bennünket, mint téged lelkiismereted a választások idején; a jég elverte szöllőinket, vetéseinket, érezzük eredményeit a marhavésznek is; hü szolgálataink jutalmául segits mirajtunk ó Kerkápolyi!

Kerkápolyi pedig hever a ruganyos párnákon, és e könyörgésekre imigyen válaszol:

„Fiaim, csacsinovicsok! Olyan a kasszám, mint a Beöthi Laci almárjoma. Magam is minden garast Depretisnél, Pipitznél és Lukam uramnál koldulok. A hol nincs, ott ne keress. Egyébiránt, ha azt gondoltátok, hogy hü szolgálataitokért a kormány jutalmazni fog, — méltán képvisel benneteket Csacsinovits, mert ti egészen az ő fiai vagytok."

Mindezek után a dolog végre oda lukad ki, hogy ha Csacsinovits urnak nem taval, hanem az idén jött volna kedve és alkalma táncolni a jégen, — azon t. i. mely Pécs hátárában mindent elvert, aligha el nem törte volna a kereszt csontját a + pécsi + püspök + ő méltósága főtisztelendő Kovács Sigmond nevében. Amen.

Az ország kasszájának nagyfejü cerberusa fogja ezután a tollat, s firkant egyet még a baranyai adószedők sáskaseregének is, utasitását imigyen adván:

„Minden néven nevezendő beamteremnek meghagyom, hogy a hátralevő adót különösen Baranya megyében ne késsenek rögtön behajtani. Exequváljanak, licitáljanak, keressenek ott is foglalni valót a hol nincs. Ha pedig találkoznék még oly baloldali ember, kinek utólsó falat kenyeret kellene ki venni a szájából, mondják neki: „ha kenyered nincs, egyél zsemlét!"

Ha szorgalmasan eljártok hivatalos müködéseitekben, 1875-ben törvanyjavaslatot terjesztek be a fizetéstek felemelése iránt.

Lám lám! ez a Kerkápoli még is csak jó mathematikus. Bukása idejét még Lónyai sem birta volna igy kiszámitani.

Pletyka.

Mivel az igazságügyi ministerium köréből jön, későn érkezett.

Miután már vihar elmult, s a Csemeghy-féle váltóügyet mindenki elfeledte, megsughatom önnek kedves Ludas Matyi ur, hogy Csemegit azért nem eresztettük el, mert ő velünk, sőt az egész kormány falanjával teljesen összepasszol, s vele elvesztette volna a zsák a foltját, olajos korsó a dugóját.

Egy szobacicus
az igazságministeriumban.

Ludas Matyi aranymondatai.

Ha találsz emberre, ki néked pénzt kölcsönöz, siess visszafizetni neki, — hogy annál hamarabb vehesd ismét igénybe erszényét.

A fényüzést nődnek megnem tilthatod, legyen bár a te oldalbordád szép avagy csunya. Ha csunya, magadnak is jól esik látni, mint iparkodik fedezni aesthetikátlan bájait; ha pedig szép, nem birod kérelmét megtagadni.

Bizony bizony mondom neked, jobb a rút feleség a szépnél; féltékenység nem bánt téged akkor, s feleséged rútsága miatt a szomszédasszonyok se fognak kacsintgatni kerted rózsái felé, — midön talán ép azon töröd a fejedet: mikép szabadulhatnál meg e vén boszorkánytól?

Mig ki nem hullattad csikófogadat, ne filozofálj; öregeknek való az, mint a felfujott kása.

Férj és Feleség.

Feleség: Oly kitünö a magod; mégis nyomorult buza kelt ki!
Férj: Azt hiszem én, nem a mag, — a talaj itt a hibás.

A háro

Legujabb finá

Elindula két szatócs
Nem rég pénzvásárra,
Rosz gebére ült az egyik
Másik szamarára.

Rátartó a szamaras
Sok a bankó nála . .
Depretis ur, ringyét-rongyát
Aranyért kinálja.

„Egyetértés“ ropp!

(Már például a balkörben.)

Simonyi Ernő, Csávolszki, Péteri és Mocsári s a balközép kebeléből többen, egy uj lap meginditását tervezték e cim alatt: „Egyetértés.“ Neszét vévén e tervezésnek az Ellenőr, azonnal félreverte a kenyér irigység vészharangját, megtámadva az illető balkör képviselő tagjait, hogy mernek bizonyos politikai válalatot a párt vezéreinek tudta és beleegyezése nélkül meginditani, s e végett más pártbeli emberrel, p: o. Simonyi Ernővel szövetkezni.

A baloldali kör tehát, hogy tisztába jöjjön az iránt: kik vannak együtt a viszonyos bizalom szilárdságában? Szerdán junius 18-án pártértekez-

szatócs.

ális ballada.

Kerkápoli az alkut
Addig huzza vonja,
Mig nem egyszer a vén Bizmárk
Pulszkinak ezt mondja:

Hogy ha pénz kell Palinak
Még pedig aranyért,
Én is adok szivesen
Tiz millió tallért.

letet tartott, melyben a többségen domináló kissebbség heves öszveszólalkozások és szemhunyorgatások után következő határozatban állapodott meg:

„A pártnak semmi kifogása sincs az ellen, ha valaki a párt tagjai közül, a párt elveit és érdekeit képviselő ujabb lapot akar alapitani, de azt határozottan kijelenti hogy az, a ki a párt tudta és beleegyezése nélkűl más párt tagjaival politikai pártcélokra szövetkezik, e párttagja nem lehet.“

Ó egyetértés! hogy dobtak ki a baloldali körből!?

Ez aztán pompás demokratikus határozat. Igazán a Matyiba való laptőlteléknek.

Szabadkai fricskák.

Lénárd főispán toastjai a kir. törvényszék junialisán.

I.

Uraim! Miután ezen diszebéd célja egyátalán a „tisztikar testületi szellemének kitüntetése és tagjainak egymáshozi közelebb hozása:“ ezen alkalomból én, mint vendég első ragadom meg a levesmeritő kanalat és elfoglalom a praesidiumot .... (Jeftó törvényszéki ülnök közbeszól: juh! juh kume!! .. sta blebetyes?!.) A törvényszéki elnök úrnak pedig, mint házi gazdának megengedem, hogy foglalja el a praesidiumot a Katzentisch végén (Miska bácsi közbekiált: éljen!)

II.

Uraim! Most pedig miután jólaktunk: főispáni jogomnál fogva az „ebédet feloszlatom“ (Jeftó ismét közbeszól: a ma sta radis kume?! — Valda si poludio od „Misi kronike“!).

Miska bácsi refrenje: hisz másképen nem is lehet az auctoritást fentartani... (éljen!)

Lénárd főispán a Deákkör „bolti installatióján“.

Tekintetes tagok!

Mindenekelőtt szükségesnek tartom megmondani, hogy miért hurcolkodtunk ezen lebujba? — Azért, mert ezen hely legalkalmasabb arra, hogy a járó-kelő embereket üstököknél fogva behúzzuk. — Ennyit a helyiségről... De most jön a java..: (Halljuk!) Hát tudják-e kendtek, (főispáni auctoritással szólva) mi különbség van a monarchia és respublica között? — Monarchia az, a hol még én is főispán lehetek; kendtek pedig az én engedelmes szolgáim lehetnek; vagyis: ha a városi törvényhatóság nem akarja, hvgy a piacon „ól“ épittessék, én pedig az ellenkezőt akarom: ugy felterjesztést teszek a miniszteriumhoz és az ól-épités megengedtetik — sőt némelykor el is rendeltetik.

A respublicáról ne akarjanak kendtek semmit sem tudni; mert az magasabb képzettségü embereknek való, mint pl. Miska bácsi ipam uramnak, Malagurszki Simon barátomnak és más több diplomatáknak (a mamelukok: éljen!) — Most pedig sietek Bajára „vásárra“. (Éljen! zsivio!)

Gyászjelentés.

A „napszámos-havi krónika“, mely sokat hazudott, ugyanannyit gorombáskodott és nem kevesebbet rágalmazott, 11havi vajudása után meghalt!

A kiadók.

Mit fog csinálni Körpelesz barátunk?

Lehet, hogy „tótágast“, lehet hogy „más ágast“ fog vetni. — Ez az ő gondja. — Vederemo!

Részünkről csak annyit jelentünk ki, hogy az utolsó számra nem reflectálunk; mert holtakkal nem szoktunk polemizálni — De mortuis nihil... Azonban ha feltalálna ébredni hamvaiból: készen leszünk. — Még a hullát is bonckés alá vesszük.

Sajnáljuk, hogy ama nevezetes irályu krónika meghalt; mert azáltal táplálkunk forrása apadt ki. — Meglehet, hogy többször talán élesebbek voltunk kelletinél. — De miért? — Mert L. Matyi azt tartja: aminő a jónap, olyan a fogadj isten.

Nyugodjék békében „Sejánus“ testvérével!

Előfizetési felhivás

a

„SZABADKA“

cimü hetilapra.

. . . .

. . . . . , ...

Antunovits Mátyás,
felelős szerkesztő.

Ehhez mitsem szólunk. Pálcát előre nem törünk. Csakis a „Magyar Polgár“ (kolozsvári lap) ajánlatát közöljük, mely annak 136-ik számában szószerint igy hangzik:

„Antunovits Mátyás, ki éveken keresztül gyötörte rőfös cikkeivel a „Kolozsvári Közlöny“ olvasóit, nemsokára „Szabadka“ cim alatt hetilapot fog kiállni, s remélhetőleg darab ideig pihenni fognak a K. K. olvasói. — Ez örvendetes hirrel tartoztunk a helybeli ellenpárt (Deákpárt) megkinzott tagjainak.“

Sok szerencsét!

Anonymus Pünkelesz,
Synonymus Szimkelesz,
közösügyes patrioták.

Sürgöny
a mennyek országából.

Méltóságos és főtisztelendő Kovács Zsigmond pécsi püspök urnak.

Fiam! a te pásztorságod alatti nyájak soha jai eljutottak füleimhez; meghallgattam azokat, és mivel célom javulásod, elmondom könyörgésük alapját, mi által igaz voltáról tudomást szerezve, talán még okulhatsz belőlök.

Négy éve már mióta Dei et apostolici sedis gratia püspök vagy, előnyeit élvezed a nélkül, hogy az evvel járó kötelmeknek megfelelnél; pedig szent hivatásod több időt igényel, mint a mennyit

valóban a templomban töltesz el. Nem jártad egyházmegyédet be még egyszersem; a jámbor hivek ünnepélyes fogadtatásodra nem seregelhettek együvé, noha sovárgva várnak, mint zsidók a messiást.

Sok községben 16 éve, hogy a la Lipovnicky, a bermálás szentségében nem részesitetted a szüzeket.

Az áhitatos sziveket vallásos érzet dagasztja, ezt ápolni kötelességed, mint Páter Gábriel teszi. Azonban te s közületek sokan, mindig csak a világiak közönyével állnak elő, pedig a járavaló-buzgóság legkevesebb nálatok.

Apostolaimnak mondám: Menjetek és tanitsatok; a mostani apostolok nemcsak nem teljesitik e parancsot, hanem maguk sem tanulnak.

Te a valódi munkást nem támogatod! a hozzád forduló szegény tanitók ügyét elejted és a dologtalan elbizakodó előnyére döntöd azt el; egyházi tekintély kisebbitést látsz méltányos panaszokban és nem törődöl velük, habár családjaikkal együtt földönfutókká és koldusokká lesznek is.

A lelkészek házi-keresztjét (húg, gazdaszony) ez uttal mellőzöm. Sok egyebet is elhallgatok, mert ez ártana igazán az egyházi tekintélynek.

Tedd szivedre édes fiam a te kezeldet és ne ámitsd magadat azzal, hogy sok jót tettél; igen is tettél valamit — de mennyit elmulasztottál, miket tenned kellett volna!

Térj a jó utra fiam! mig nem késő, és tied lesz a menyeknek országa, különben a tüzes guta simit meg a pokol mélységes fenekén.

A menyek ura.

A bolond, mint okos vásárló.

A régibb időben N. doktor Peregen bolondok gyógyitásával foglalkozva, a többek között egy Sz. D. nevű félig meddig háborodott szűcs mestert is tartott házánál gyógyitás végett.

Ez a jámbor szűcs — ki rohamos óráin kivül olykor foltozgatta is a falubeliek ködmeneit — egykor átballagott a szomszéd Icik zsidó boltjába, s kérdi:

Icik szomszéd! van-e szűcs tűje?

— Van bizony Dániel bácshi! itt van ni, egy krojchár darabja — felelt a boltos.

— Egy krajcár darabja! az drága lesz, adjon egyet ráadásul is, kivált nekem, ki ugyis szerencsétlen ember vagyok — rimánkodék a bolond.

— Nu jú, nem bánum Dániel bácshi! vigyen el hát egyet ojándékba.

Ezzel Dániel vissza tűzi helyére a krajcáros tűt, s ott hagyja a boltosnak, az ajándékozottat pedig el viszi azon megjegyzéssel: hogy **ha majd krajcárja lesz, megtartja a másikat is.**

Teörmelékes jedzésec
ez wilágnac jelös dolgairul.

Anno dni 1873. Az perzsakh sahja (ott az császárt igy nevezik vala) elméne Berlinbe, és ott I-ső Wilhelmus udvarában az ewés körül maghat newetséges módon viselé vala. Scilicet eö kegielme vett kezébe egi kerek sajtoth, azt belemáartotta vajba és leszopta vala. Igi meseeli a papanus ujságh: „Magiar Állam“. Hoc ridiculum factum fecit etiam.

Bejőwén hozzája egi szép reggelen az szolgha tzifra lajbliban, s mondja a sah uram eő kegielmének:

Kész a früstök.

Hányfeele a früstökh? — mongya a szolghának Nasreddin.

Tsak leeféle hétféle — viszonyozza amaz.

És kiteritteté vala mind az enni valót a pádimentomra a padischah és beleejök dugta mutató újját és megszopta wala, s a mellyik gustusánakh kedwezne — kimarkolászá. Az maradékot aztán megették ministri Wilhelmi caesaris a mellékszobában. Igi leőn ez ad miraculum mundi anno Dni 1873.

Hálairat
az osztrák nationalbank mindeneséhez.

Kedves Lukam!

Azon jótékony ernyedésedért, melynél fogva Magyarországnak az öszmonarchia e püspökfalatjának forgalmi csatornájában legujabban tapasztalt makacs dugulását elháritottad, s számunkra egy a nationalbank gyomrában meg nem emésztett nevezetes többletet tettél folyóvá, vedd köszönetemet.

Igen is kedves Lukam! keserves szorulásunk láttára aranyered kitágult s e tágulat minket végtelen hálára kötelez, mert jobban hatott reánk a Zeidlic pornál, vagy a budapesti „Deák Ferenc“ keserünél is.

Hódoló hálával teszem ez iratot kedves Lukam mindenesi székedre.

Kerkápoli mp.

A klaszikus fináncminiszter.

Kerkápoli ugyan csak karó közé szorult.

Az ország minden vidékeiröl érkeznek hozzá a sok financiális és rögtöni segélyt sürgető szentiványi énekek.

Neki persze pénze nincs, azt cselekszi tehát hogy a kérvények hátiratán idézi Tompától a következő verset:

„Fiaim! csak énekeljetek.“

Ludas Matyi interpellátiója

Kerkápoli pénzügyminiszter ő excjához.

Excellenciád jár, kel, mint az Orbán lelke, Bécsbe fel, Pestre le, hogy egy önálló magyar bank helyett egy roppalapra fektetett eskomptebankkal tolja ki a szemünket. Kérdem én

Illik-e ez?

Excellenciád, ezen halva született eskomptebank részvényei nagy részét oly szédelgő bankoknál szándékozik elhelyezni, melyeknek még kevesebb krisztusok van, mint excellenciádnak — minő az angol-magyar és frankó-magyar bank, s melyeknek 200 forintos részvényei elsőé 30%, másodiké 18%-tal figurálnak ugyan az értéktőzsdén, de egy négykrajcárosért sem kell a fenének sem. Kérdem én

Hol van itt a garancia?

Excellenciád ily módon, midőn ily szédelgőket akar kirántani az elkerülhetetlen bukásból, könnyen megtörténhetik, hogy maga pottyan bele a svindlerájba. Kérdem én

Szabad-e ez?

Excellenciádnak — a sok hasztalan lótásfutás után itélve, — mint magyar pénzügyminiszternek fáradozásait kutyába sem veszik Bécsben.

Csak lóvá teszik excellentiádat... — Kérdem én

Becsület ez?

Ez bizony excellentiád nem becsület, tehát csak elő azzal az önálló magyar bank iránti törvényjavaslattal, még pedig hamarosan ám, mert Szlávitrefortkerkápoliszendetiszapejacsevicszicsi-gorófésszapáriszentpauler ügysegéljen ugy plühre ejt bennünket a sógor, hogy azt se mondjuk: „krach“.

A „Reform“-hoz.

Mit a petrolőz tigrisek
Annyiszor hangoztattak:
„Sok bünt követel a kormány“
Végre te mondád asztat.

Most már tudjuk, mit adjunk rád,
S mit tesz ez a szó „Reform“:
Tegnapi Rákosi Jenőt
Üsse a mai.... pofon.

Zsiga pósta.

Kapardki adomái lapottak és régiek; a lopottak a Lopszem Jankóba, a régiek pedig „Mátyás Diák-“ba valók.

Sch. A. Pest. Hogy a Barnabita atyák monzai collegiuma bezáratott, minthogy a kezük alá adott tanitványokat természetellenes módon megfertóztették, nem oly tárgy, hogy élcesen lehetne feldolgozni. Ez monstre-történet. Szólitsa fel inkább Haynald érseket, hogy tartson a barátokért engesztelő szent misét.

Kéri J. „Paprika Jancsi bódéja“ cimü làtvànyos komédia, — melyben deutschmaister a perrendtartás 101 §.-a értelmében, különféle policáj mutatványokat hajt végre, a Matyiban nem közölhető. Ily idétlen ostobaság csak a Lopszem Jankónál szokott szives fogadtatásra találni.

☞ **Egy gyakorlott rajzoló kerestetik.**

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: Mészáros Károly

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.-nál.